

Sygn. akt V CSK 369/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa S. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko C. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością ze względu na wydanie przez Sąd Apelacyjny zaskarżonego wyroku z oczywistym (kwalifikowanym) naruszeniem przepisu art. 389 §1 w związku z art. 390 i 64 k.c., oraz przepisu art. 65 k.c. przez przyjęcie, że strona powodowa była obowiązana objąć żądaniem pozwu także zobowiązanie strony pozwanej do złożenia oświadczenia dotyczącego ustanowienia służebności.

Wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie.

W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z powołanych w skardze przepisów prawa. Rozstrzygnięcie podjęte przez Sąd Apelacyjny jest starannie uzasadnione zarówno w zakresie dotyczącym treści umowy będącej przedmiotem sporu, jak i skutków umowy przedwstępnej, w szczególności konieczności, do jej przymusowej realizacji, dokładnego odzwierciedlenia w sentencji wyroku oświadczenia woli, do którego złożenia zobowiązuje ona pozwanego. Poglądy

Sądu Apelacyjnego w tym przedmiocie odpowiadają przyjmowanej w orzecznictwie wykładni art. 65, 389 §1, art. 390 i 64 k.c. (zob. w szczególności uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 r., III CZP 32/66 oraz orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia: 30 stycznia 2004 r., I CK 129/03, 25 marca 2004 r., II CK 116/03, i 8 marca 2007 r., III CZP 3/07).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461).

[aw]

es